

R: Vánočky sou, ...dyž sou fšící doma!!! To je hlavní, ne? Taliprde?

T: Jasně! Fšící sou doma a tím pádem sme pak fšící i furt pryč! Takovej jako vesmírnej paradox.

R: Tjo, ty sama seš paradox. Někdy se s tebou dá bejt dobře a někdy je to hrůza. A já mám pak zkaženej vejlet.

T: Ale tak tetkon sem se dost snažila i.... Nebo ne?

R: Snažila? E???????????

T: Jo snažila!! Jen to někdy nevyjde, prostě no.

R: Tak jako ten den hned po Štědráku?

T: Tam sem se náhodou snažila dost. Jenže pánik to tak neviděl.

R: Se divíš, po tom cos předváděla právě na Štědráka samotnýho? Bud' ráda, že tě i pak měla pánčička ráda a brala si tě občas pod ochranný křídla.

T. Za to nemůžu , to vono samo. Nemůžeš už to jako to...? Jako pominout:

R. No to můžu, páč jinak se stejně pominem my fšící z tebe. Ale... byl to jinak dobrej vejlet na ten Hod boží, ne?

T: Hod?? Jo, hod je dycky boží, hlavně, když se to dobře hodí. Taklenc nejlíp do stráně.....

R: Chjo, psí matko, a ty to vidíš!!!

T: Co kdo kdy vidí????Kde co kdo vidí, je někde něco? Kde je něco? Chci to taky vidět!!!!

R: Tady je šécko marný, šécko. Tak jsem si myslel, že jako bych vám vyprávěl o tom jak jsme si na Hod boží.....

T: Kdo jaký zboží hodí?

R: Drž už..... promiňte mi to, prosím, velevážení čtenáři, ale já musím.... DRŽ UŽ HUBŮŮŮŮ!

T: Eh.....

R: Sem vám chtěl říct, že jsme si po Štědrým dnu vyjeli na původně hezkej vejlet . Z Vráže do Svatýho Jána.. a

T: Žádnej tam nebyl! Ani Ján, natož Svatej....

R: Svatej budu jednou já z tebe!!! Bodejď by tam byl, tam kde seš ty, tam nejen že sto let tráva neroste, ale radši každej vyklidí pozice.

T: Si trapnej jako. Kdybych byla tak nemožná, tak bych nenašla toho balóna, co se mi zautikal.

R: Tak moment, moment, MO-MENT!!!. Si zapomněla ovšem, že ponejprv si ho ztratila!!!

T: Tak ale jen proto, že tam byl ten fešnej Gordon. Gordon Svetr. V tej zatáčce ve stráních pod Vráží. Sme si tak pobíhali stráněma nahoru a dolů ve veeeelický volnosti, což já mám ráda. A pak nás zavolali k sobě. A když se zjistilo, že ten pes před náma je hodnej, pustili nás se družít, přece. A mně se ten Gordon Svetr líbil prostě, no. Tak sem si přestala všímat, co dělá můj oblíbenej balonek.

R: A tím pádem jsme se tam pak pěkně zasukovali. Voba nás posílali tu sem a tu tam, abychom ho našli, až pánik naznal, že se asi bude muset jít víc do hloubky. A sám se spustil hloubš z těch strání.

T: A!! Zatímco já, se držela vejš!!

R: No, přesně jak je ti vlastní. Fšécko vobráceně.

T: Aleee! Pak, když si mě zavola.....co?..... No tak sem to našlááááá!

R: Jo, ale jako promiň....

T: Co jako promiň???

R: S takovou náповědou??? To seš ohař?

T: Hele ale už sklapni!!! Já ho našla, tys našel leda tak kulový, tak nezávid!!

R: Tobě, jo?? Jehehééééhiiiiíí. Co Ti tak jako mám závidět? Žes pak za Hostímí byla velkozatčená a dostala na pr... na zadek???? To jako fakt závidět netřeba.

T: Nemůžu za to, že mě ty pole volaj. V lese náhodou už docela poslouchám.

R:Jo? A proč teda furt tak řvou jak na lesy?

T: Páč sme v lese asi ne, ty ychtile!

R: Ne... tady je šécko marný, prosim vás. Já vám chtěl vyprávět, jak jsme si událi vejlet z Vráže do Svatýho Jána, kde se v lesích dá nádherně lítat stráněma plným spadanýho listí do kopcůch a z kopcůch. Za balonkem. Chytat ho a vyhrabávat ho z listí..... jak jsme se ze Svatýho Jána vydali do Hostímí do hospůdky, kde pak měli zavřeno a my museli hladovat dál lesama.....

T: Kdybyste mě bejvali nechali volnou tlapu na tom poli nad Hostímí.... tak sme, ty rozumbrado, třeba nemuseli hladovat. Ale to ne, to se pánčička nasssštvala a šla po mě.

R: Páč se chováš, jako..... idiot. Idiot-ka.

T: Ale né furt, né furt, Fšak sem taky hezky se chovala, ne? Jak sem třeba šla bez vodítka po silnici.

R: A no jo furt, občas jo, ale koho to zajímá? Nikoho. Fšící už sou unavený z toho, že právě

naopak neposloucháš. Hele, kdyby se nemuselo furt řvát, víš jak by to bylo prima? Vem si jen, jak to bylo na pohodu na těch loukách za Hostímí???

T: Ale to bylo booooožííííí! Tam sem mohla lítat sem a tam a čuchat si a běhat si a dělat si, co sem chtěla.

R: A víš proč?

T: Ne. E?

R: Protože si vnímala, co se ti co? Říká. Říká - tzn. se nemusí řvát a jen se mluví. A nebo nemluví, jen se ukazuje.. I jen tělem. Kdy ti dokape do makovice, že ten kdo poslouchá, má neskutečnou volnost?

T: Nevim.,,, neeeeviiim, a nezajímááá. Co mě zajímalo, ale bylo to, že si líííítáááám. Jsou tam nádherně obří louky. A nic mě tam neomezuje..... bomba!! Pak teda přišla otrava v podobě pochodu u nohy když jsme šli kousek po silnici....

R: A to vono ti neuškodí, milá zlatá, taková chůze u nohy, aspoň se učíš soustředit,

T: Sem byla pak už usoustředovaná a tak jsem byla ráda, že jsme došli k autu.

R. Aby ne, páč jsme se od jedenácti do pěti honili po stráních za balonkama.

T: No ale tak nebylo to báječný?

R: Jasňačky, že bylo. To mě ba. Pádit stráněma a lovit balonky. A tendle čas je přesně o tom, že sme furt venku, furt na výletech. Tohle je vlastně ten největší vánočkovej dárek. Že jsme fšící pohromadě a pořád venku.